

Миле Марковски
Слънчева приказка

1

Ненадейно леките коли загърмяха като на състезание.

Пощаджиите сложиха глави между дланите си и казаха:

– Не си отива... Защо слънцето все още не си отива?

После млъкнаха като ледени паметници.

Продавачките продаваха плодове, без да спират.

Децата захващаха нестихващи игри.

Лъвовете в Зоологическата градина танцуваха.

На кучетата им бе горещо и плезеха език към слънцето.

А през това време на същото това слънце се случваха необикновени неща.

2

Дверите на големия дворец бяха открити.

Слънцето пиеше кафе. От парата се образуваха плаващи почернели облаци.

Слънцето посегна към радиото. С бавни движения започна да танцува. Така се забавляваше няколко мига. Скучаеше. Погледна в слънчевия часовник. Вече три минути минаваха от деня, който като че ли нямаше намерение да си отива.

Слънцето въздъхна. Седна до печката, за да си стопли ръцете. И си помисли:

„Нещо сигурно се случва... Децата ми все още не се прибират. Защо се бавят? Трябва да затворя дворцовите двери. Но къде са слънчевите лъчи, моите деца?“

Слънцето взе бинокъла.

И видя:

3

Първият лъч се къпеше в морето.

Усмихваше се доволен. С блестящи водни капки пръскаше децата на брега. Влизаше в стаите на уморените. Люлееше се на прозорците. Катереше се по дърветата.

Вече мислеше да се прибере в бащиния дворец, но чу гълчава и обезумял писък на жена:

– Моето дете! Моето дете!

Хората на брега стояха като вкаменени. С безпомощен взор гледаха как момчето се бори с вълните. Майка му изнемошя – повтаряше:

– Моят син! Моето дете!

Момчето губеше сили. Потъваше. Пак се показваше.

Спасителят с бързи движения плуваше към удавника.

И колкото повече се намаляваше разстоянието между тях, толкова по-рядко момчето се показваше над водата.

Хората от брега видяха ръката му.

После нищо не можаха да видят.

Слънчевият лъч дойде до момчето.

Стопли изстиналото му тяло.

Леко го повдигна.

Момчето бавно заплува. Дойде спасителят.

Жената на брега бе вкаменена.

Слънчевият лъч кацна в косите ѝ. Разтри бузите ѝ. Животът се възвръщаше в сърцето ѝ.

Момчето и спасителят се прегърнаха.

Слънчевият лъч се усмихна. Помилва лицата на хората.

Качи се на лифта. Весело махна.

Пътуваше към двореца на баща си.

4

Вторият лъч се грееше на една ливада. Зеленината го успокояваше. Във въздуха се стрелкаха насекоми. Листата на дърветата потреперваха от приятната топлина.

Слънчевият лъч сънливо закри устата си с ръка. Ухото му долови неясни стенания. Ослуша се.

Млъкна гората.

И ливадата.

Лъчът недоумяваше. Преметна се във въздуха. Не, стенанията не идваха оттам. Надникна в една дупка и бързо се озова в тъмен коридор.

Изтръпна, когато видя петима оковани с потъмнели измъчени лица. Протягаха уморени ръце. Молеха:

– Вода!

– Вода!

Пленниците бяха отчаяни, безпомощни. Жадната земя изсмукваше последните им сили. Зловещо кънтяха веригите.

Слънчевият лъч се опита да се усмихне съчувствено.

Заблестя с цялата си неземна хубост.

И хората почувстваха как в жилите им прониква живот. Надежда проблесна в очите им.

Изправиха се.

Разкъсаха оковите.

И тръгна слънчевият лъч.

Подир него вървяха петимата. Присъединяваха се към тях все нови и нови.

Големият град се разбунтува.

Улиците крачеха с мощни стъпки.

Господарите бягаха. Пред тях бягаха големите им стомаси.

Слънчевият лъч се усмихваше от очите на всички оковани.

Качи се на лифта.

Пое към двореца на баща си.

5

Третият лъч си играеше с една котка. Тя протягаше лапи да го улови. Той се смееше. Кацваше на гардероба. Котката скачаше. Лъчът бягаше във вазата. И котката там се мушкаше, ала тогава слънчевият лъч й се усмихваше от телевизора.

Котката се приближаваше с пълзене.

Но и тя, и слънчевият лъч изведнъж станаха сериозни.

На екрана се показаха две поразсърдени деца.

Караха се за едно стъклено топче. И не само че се караха. Обиждаха се. Вече засукваха ръкави.

– Ти ли ще ми казваш, че е твое?

– А ти? Кой си ти!

– Мълчи, ще те напляскам.

– Опитай се де.

– Мълчи, ще те набия.

– Хайде де, ако имаш смелост.

Две настървени петлета стояха една срещу друго.

И котката настърхна.

Слънчевият лъч в миг се намери край децата.

Обля ги с нежност. Погъделичка ги. Децата весело се смееха.

Гонеха лъча.

Той им бягаше.

Те тичаха със смях.

И котката се смееше. Скачаше весело пред екрана.

Децата излязоха от телевизора.

Поздравиха се с котката. Заиграха с нея.

Слънчевият лъч се учуди, почеса си ухото и пак се учуди, и се качи на лифта, който отвеждаше в онзи дворец.

6

Четвъртият лъч бе на футболен мач, когато неочаквано петият кацна на рамото му. Нещо му прошепна и двата лъча напуснаха трибуната.

Дълго пътуваха. Летяха над морета, реки, океани. Зад тях останаха девет морета и десет многолюдни града.

Пристигнаха и видяха:

един премръзнал вятър се люлееше на невидими ледени възета,
един сняг духаше в ръцете си – искаше му се да се стопли, ала бе
безсилен: духнеше ли, вместо пара от устата му излизаха пръчки лед,
едно дърво, голямо и самотно, плачеше, но сълзите още в очите му
се превръщаха в снежни топки.

Всичко бе заледено.

Всичко?

Не съвсем.

Имаше хора с големи ботуши и дълги кожуси. Те премеждаха леда, чертаеха планове.

– Тук ще построим слънчев град! – уверено каза един.

– С много детски игрища...

– С много рози по улицата...

Леденият цар злокобно се усмихна. Той духна и хората се скупчиха. Усетиха как кръвта им ледене.

Слънчевите лъчи се спогледаха и стоплиха безстрашните покорители на леда.

И веднага тръгнаха към двореца на баща си, да го поканят да помогне на хората, защото единствено хората и слънцето сдружени могат да победят ледения цар.

7

Петте лъча, петте деца на слънцето се мушнаха в двореца на баща си.

Много закъсняха й със свити сърца очакваха да бъдат мъмрени.

Слънцето бе намръщено.

Лъчите бяха навели глави.

Бащата нежно помилва русите им коси. Искаше му се да им каже нещо хубаво.

Децата се хванаха за ръчичките си.

Нощта намаза небето с черна боя.

Пощаджиите протриха очи.

Колите натиснаха спирачки.

Децата сложиха ръце на челата си и си направиха козирки.

Лъвовете сграбчиха решетките.

Кучетата свиха опашки. И те гледаха към небето.

А там петте слънчеви лъча в черната нощ играеха прелестен танц.

И звездите не трепнаха. И те без дъх гледаха танца.

Петте слънчеви лъча танцуваха все по-красиво и по-нежно.

И приличаха на малки танцуващи водни кончета.

КРАЙ

© Миле Марковски

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9212>]